

[Henry Christensen.]

nisk lader sig gøre. I dette tilfælde afhænger størrelsen af de fremtidige reguleringer så af, om de øvrige prisstigninger er større end skattestigningerne, hvad de er i visse tilfælde, ikke i andre. Men urimeligheder og inflation som følge af skattestigninger ville være undgået. Jeg vil gerne opfordre den højtærede finansminister til at medvirke til, at vi får draget dette forslag, der i øvrigt er optaget i betænkningen, med ind i det kommende udvalgs overvejelser.

På denne baggrund må jeg måske gøre et par bemærkninger om det standpunkt, som de radikale medlemmer af kommissionen, det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp og det ærede medlem hr. Aage Fogh, indtog dér. De har den dristighed i en mindretalsudtalelse at hævde, at der ikke af venstres medlemmer i kommissionen er formuleret noget forslag om en anden form for pristalsregulering. Jeg tør dog vist hævde, at såvel udformningen af velstandspristallet og beregningerne deraf — de undersøgelser, der er samlet i et bilag til kommissionsbetænkningen på over 50 sider — som fremsættelsen af det direkte forslag om et pristal uden skatter er sket på foranledning af venstres repræsentanter og deres kritik af det bestående. Havde de radikale medlemmer tænkt sig, at venstres repræsentanter direkte skulle have slået typerne på den skrivemaskine, der fremstillede aktstykkerne til de radikale repræsentanter? Hvorfor så fremsætte en så misvisende udtalelse over for offentligheden? Det burde ikke have været nødvendigt for et regeringsparti.

Jeg vil også gerne hæfte mig ved formen, hvorunder det skete. Sidste mødedag i kommissionen var fredag den 11. april. Da forhandlede vi endnu om eftermiddagen om disse ting. Man havde bedt venstre om endnu en gang at tage sin holdning op til overvejelse. Det havde vi gjort, uden at det have ført til en ændring af vort resultat. Man bad så om at få lejlighed til at se en særudtalelse fra venstre derom, og vi fik

en time til at udfærdige denne. Vi efterkom loyalt opfordringen og afleverede vor særudtalelse til kommissionen samme eftermiddag. Flertallet, herunder de radikale repræsentanter, havde allerede i udkastet til betænkningen begrundet deres standpunkt. I det afsluttende aftenmøde forelagde derefter de konservative repræsentanter en yderligere udtalelse, der ikke gav anledning til noget indlæg fra vor side. De radikale repræsentanter forelagde intet den gang, men meddelte, at de om mandagen, når kommissionsbetænkningen skulle gå i trykken, ville fremkomme med en særudtalelse. Jeg forsøgte da på venstres vegne at tage forbehold på den måde, at i hvert fald også vi fik lejlighed til at komme med en yderligere udtalelse, hvis der blev anledning dertil. Dette blev afvist. Men det blev samtidig fra kommissionens side udtrykkelig tilkendegivet, at man kunne være tryk for, at der ikke fra radikal side ville fremkomme nogen udtalelse, der kunne give os anledning til at reagere. Men det var altså netop, hvad de radikale repræsentanter benyttede sig af.

Desværre var det jo ikke det eneste besynderlige, der skete omkring kommissionens behandling af pristalsproblemet. Det var netop en af kommissionens opgaver at behandle dette problem, som jeg allerede har nævnt. Et stort forarbejde blev gjort, de forskellige undersøgelser blev foretaget og fremlagt gennem et omfattende materiale.

Det pågældende udvalg arbejdede dermed, og der var på et tidspunkt virkelig god forhandling i gang og al mulig grund til at vente et resultat netop på skatternes område. Men pludselig skete der så noget, et eller andet. Et jerntæppe gik ned; al videre forhandling om disse ting hørte simpelt hen op i det pågældende udvalg; sagen blev udskudt fra møde til møde uden nogen sinde mere at blive genoptaget i udvalget. Senest i januar måned i år havde den omtalte forhandlingsvilje været til stede; man havde udtrykkeligt drøftet det positivt formulerede forslag til en ny lov-